

Ὁ ΑΓΙΟΡΕΪΤΗΣ

Διμηνιαία ἔκδοσις
ὀρθοδόξου μαρτυρίας

Ἔτος Α΄ | Ἰούνιος - Αὐγουστος 1979 | Ἀρ. φύλ. 7

ΠΡΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΝ ΜΕ "ΚΑΤ' ΕΠΙΓΝΩΣΙΝ ΖΗΛΟΝ"...

Στὸν προηγούμενο «Ἀγιορείτη», σὲ κύριο ἄρθρο μας, πλὴν τῶν ἄλλων, ἐλέγξαμε καὶ τοὺς κληρικούς τῶν Ἀθηνῶν, ἰδιαιτέρως μάλιστα τοὺς λογίους ἀρχιμανδρίτας, οἱ ὅποιοι οὐδὲν ἐτόλμησαν νὰ πράξουν ἢ νὰ γράψουν διὰ τὴν ἀντικανονικὴν συμπτροσευχὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν κ. Σεραφεῖμ ἐντὸς τοῦ παπικοῦ ναοῦ τοῦ ἁγίου Διονυσίου Ἀθηνῶν! Μαχητικὸν περιοδικὸν τὸ ὅποιον ἀκολουθεῖ τὸ νέον ἡμερολόγιον, καὶ δὲν δευλιᾶ νὰ ἐλέγξη συνεχῶς τὴν ἐπιτελουμένην προδοσίαν τῶν τιμῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὸ τῶν φύσει καὶ θῆσει ταγῶν αὐτῆς, ἔγραψε τὰ ἐξῆς σημαντικὰ ἀναφορικῶς πρὸς τὸ ἀνωτέρω γεγονός: «Τρεῖς ἐπίσκοποι, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, ὁ Ταλαντίου Ἀμβρόσιος καὶ ὁ Ἀνδρούσης Ἀναστάσιος, συμπροσευχήθησαν ἐν Ἀθήναις μετὰ τῶν αἰρετικῶν παπικῶν, ἐντὸς τοῦ κεντρικωτέρου ναοῦ τῶν τελευταίων. Τοῦτο δὲ πρὸς κατάφωρον παράβασιν τῶν θείων νόμων, οἵτινες ὀρίζουσιν, "ὅτι οὐ δεῖ αἰρετικοὶς ἢ σχισματικοὶς συνεχέσθαι" (ΔΓ' Κανὼν Συνόδου Λαοδικείας), καὶ "εἴ τις κληρικός... εἰσέλθοι εἰς συναγωγὴν Ἰουδαίων, ἢ αἰρετικῶν προσεύξασθαι καὶ καθαιρεῖσθαι καὶ ἀφορεξέσθαι" (ΕΒ' Κανὼν Ἀγίων Ἀποστόλων). Διὸ εἰ ἀνομήσαντες κατὰ μὲν τοὺς ἱεροῦς Κανόνας εἰσὶν καθηρημένοι (Θεοδώρου Στουδίτου, Ρ.Γ. 99. 997), καθαιρετέοι δὲ διὰ τὸ ἀρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον. ὁ, ἐὰν μὴ ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου, ὑπὸ κρίσιν ἐστίν» («Καλὴ Ὁμολογία», Νοεμ. 1978).

Ὁ ἀρχιμανδρίτης π. Ἐπιφάνιος Θεοδώροπουλος ἐπιθυμῶν νὰ ἀμνηστεύσῃ τὴν ἀνωτέρω κατάκριτον πράξιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου — καὶ συνεπῶς ν' ἀθωώσῃ καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συναδέλφους του διὰ τὴν ἐνοχὸν σιωπὴν τῶν — ἀπέστειλε σχετικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν «Ὁρθόδοξον Τύπον», ὁ ὅποιος, δυστυχῶς, ἀνευ τινὸς ἐνδοιασμοῦ τὴν ἐδημασίευσεν εἰς τὴν πρώτην σελίδα τοῦ με κτυπητῶς τίτλου καὶ τεράστια γράμματα, καίτοι ἡ ἰδία ἐφημερὶς πρὶν ὀλίγους μῆνες εἶχε καταδικάσει τὴν ἀνωτέρω πράξιν γράφουσα: «Ὁρθόδοξοι καὶ Φράγγικοι συμπροσεύχονται: Τρεῖς ὀρθόδοξοι ἱεράρχαι... Εἶναι ἡ πρώτη φορά, κατὰ τὴν ὅποιαν προσέρχονται εἰς τὸν παπικὸν ναὸν τῶν Ἀθηνῶν Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι καὶ συμπροσεύχονται με

τοὺς Φράγγικους. Τὸ γεγονός αὐτό... προκαλεῖ ἀληθῆ ὀδύνην εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους... Ταῦτα πάντα, ὡς πληροποροῦμεθα, ἐντάσσονται εἰς τὸ σχέδιον τῶν γνωστῶν κύκλων διὰ τὴν σύναψιν "Κογκορδάτου"!» (20/9, '78).

Κατόπιν τούτου τί νὰ πῇ κανεὶς διὰ τὴν ἀσυγγέπειαν τοῦ θρησκευτικοῦ αὐτοῦ φύλλου; Πῶς τολμᾷ, μετὰ ἀπὸ δημοσιεύσεις συνεργατικῶν, ὡς ἡ τοῦ π. Ἐπιφάνιου, νὰ διαμαρτύρεται συγχρόνως διὰ τὸν ἐρχόμενον εἰς Ἀθήνας παπικὸν γούτσιν; Πότε θὰ παύσῃ νὰ προσωποληπτῇ εἰς βάρος τῆς ἀληθείας καὶ τῶν ἀναγνωστῶν του; Καίρως ὅμως νὰ ἔδωμεν λεπτομερέστερον τὸ περιεχόμενον καὶ τὸ ἦθος τῆς ἐν λόγω ἐπιστολῆς.

Ἡ τέχνη τῆς δημαγωγίας ἐν δοάσει

Ἐν ἀρχῇ, μεθ' ἱκανοῦ στόμου παραθέτει δλόκληρον κατηγορητήριον ἐναντίον τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν καὶ τῶν ἐν Ἀγίῳ Ὄρει Ζηλωτικῶν, διότι ὁ «οὐ κατ' ἐπίγνωσιν ζήλος» τοὺς ὠδήγησε εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀνατρέψουν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησιασολογίαν καὶ νὰ καταστοῦν «σχισματικοὶ» μετὰ «προβληματικὴν τὴν σωτηρίαν» των! Δὲν ἐδίστασε μάλιστα νὰ ὀνομάσῃ τὸν Ὀικουμενικὸν Σύλλογον καὶ τὸν Ζηλωτικὸν Χρόνον βδιν, παραλληλῆσας οὕτω τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας μετὰ τοὺς τιμίους ἀγωνιστάς των Ἰ. Παραδόσεων! Ὅποιαν ἐντως ἐμπάθεια καὶ μεροληψία!

Μετὰ ἀπ' αὐτὰ ἀναρωτιέται κανεὶς τί σχέση μορεῖ νὰ ἔχουν ὅλα τὰ ἀνωτέρω κατηγορῶ μετὰ τὸ παρελθὸν ἄρθρον τοῦ «Ἀγιορείτου»; Καὶ ὅμως ἔχουν, διότι «ὁ Ἀγιορείτης» εἶναι ζηλωτικὸν φυλλάδιον καὶ ὁ Παν/τος δὲν ἀνέχεται νὰ τὸν ἐλέγξη εἰς... «σχισματικὸς μετὰ ἀμφίβολον ψυχικὴν σωτηρίαν». Μὰ ἂν ὁ ἐλέγχων γράφῃ τὴν ἀλήθειαν; Δὲν βαριέσαι, «τί ἐσσοῖν ἀλήθει;» σημασία ἔχει νὰ ταπεινωθοῦν οἱ Παλαιοσημερολογίται καὶ ἂν γιὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν γράψῃ κανεὶς καὶ μερικὰ ψέμματα ἢ δημαγωγίῃ μετὰ περισσὴ τέχνη δὲν χάθημε ὁ κόσμος! Προέχει νὰ προστατευθῇ ἡ ὑπόληψις τῶν Νεοσημερολογιτῶν ποιμένων ὥστε νὰ συγκαταθῇ τὸ ποίμνιον ἐντὸς τῶν τοιχῶν... Ἔτσι λοιπὸν μετὰ λόγια ἀληθῆ στὴν ἀρχῇ, ἡ ἔστω ἀ-

ληθοφανή, θά προσφέρεται στην συνέχεια τὸ ψεύδος πὶδ εύκολα καὶ πὶδ ἐπαγωγὰ στὸν ἀναγνώστη...

Ἐάν «ὁ Ἀγιορείτης» εἶχε συστήσει στὸν Παν)τον νὰ ὑπαχθῆ εἰς τοὺς Παλ)τας, προκειμένου νὰ διακόψῃ τὴν μετὰ τῶν κακοδοξούντων κοινωνίαν του, θά εἶχε ἴσως κάποια δικαιολογία νὰ γράψῃ ἐναντίον των, ὥστε νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀρνήσιν του. Ἐφ' ὅσον ὁμως τίποτε τέτοιο δὲν τοῦ γράψαμε, οὔτε ἐγκώμια στὸν ζηλωτισμὸν ἐπλέξαμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας, εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι οὐδένα ἄλλο σκοπὸν ὑπηρετοῦν αἱ κατὰ τοῦ ζηλωτισμοῦ ἐπιθέσεις του, παρά τὴν μετάθεσιν τῆς προσοχῆς τοῦ ἀναγνώστου, δημαγωγικῶ τῷ τρόπῳ, πρὸς συσκότισιν τῆς ἀληθείας καὶ δικαιολογίαν τῆς ἐνοχῆς του.

Τό, ποῖα ἐπίσης τυγχάνουν σχισματικὰ ἢ Παλαισημερολογίται ἢ οἱ Νεοσημερολογίται, τὸ ἔχουμε ἀναπτύξει ἐν πλάτει εἰς τὴν μελέτην μας «Κανονικὴ θεώρησις τοῦ ἡμερολογιακοῦ σχίσματος» Ἀθῆναι '76, τὴν ὁποίαν σημειωτέον ἠρνήθη νὰ δημοσιεύσῃ ὁ «Ὁρθόδοξος Τύπος» σὲ καιρὸ μάλιστα πού διενεργοῦσε σχετικὸ διάλογο μετὰ τῶν Παλ)τῶν καὶ Νεοσημ)τῶν «χάριν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας», καίτοι τὴν ἐθεώρησε, ὡς ἔγραψε ἐξ ὑστεροῦ, ὅτι ἦτο «ἴσως ἢ ἀξιολογώτερα» ἐξ ὄλων τῶν συνεργασιῶν πού ἐστάλησαν ἀπὸ πλευρᾶς Παλ)τῶν. Ἐς δημοσιεύσῃ λοιπὸν πρῶτα ἢ ἀνωτέρω ἐφημερίς τὴν μελέτην αὐτὴν μὲ σχολιασμὸν ἐν συνεχείᾳ τοῦ π. Ἐπιφανίου, καὶ τότε θὰ ἀπαντήσωμεν καὶ ἡμεῖς δεόντως εἰς τὸ αὐτὸ βῆμα, ὥστε ὅλοι οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ ἴδουν τὰς ἀπόψεις μας. Εἰς δὲ τὴν παρατήρησιν τοῦ Παν)του περὶ 4-5 Ἐκκλησιῶν τῶν Παλ)τῶν ἔχομεν νὰ εἴπωμε τὰ ἐξῆς. Χωρὶς νὰ θέλωμε νὰ ἀμνηστεύσωμε τὸ κ α κ ὁ τῶν ἀνωτέρω διαιρέσεων — περὶ αὐτοῦ ἔχομε γράφει ἱκανὰ — εἴμεθα ὑποχρεωμένοι νὰ τολώσωμεν ὅτι ὅλαι αἱ παρατάξεις ἀγωνίζονται καὶ διατηροῦνται μακρὰν τῆς αἰρέσεως καὶ καινοτομίας τῶν Νεοσημερολογιτῶν καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ σημαντικόν. Οὕτε νὰ πιστέψῃ ποτὲ ὁ Παν)τος ὅτι ἡ ἐξωτερικὴ συνοχὴ τῶν Νεοσημ)τῶν ἐπισκόπων ἀποτελεῖ καρπὸν τοῦ Ἀγίου Πνεύματος. Κάθε ἄλλο! Ἐς λείψῃ ὁ χωροσύλακας γιὰ λίγο καὶ τότε θὰ δῆ πὼς γίνονται ὄχι 5, ἀλλὰ 55 αἱ παρατάξεις τῶν ἐπισκόπων του...

Ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε αὐτὰ

Ἀκολούθως ὁ π. Ἐπιφάνιος δέχεται «ὡς αὐτόχρημα κωμικόν» τὸν ἰσχυρισμὸν μας ὅτι ἡ ἀνωτέρω συμπροσευχὴ ἀποτελεῖ μοναδικὸν γεγονός διὰ τὰ ἐκκλησιαστικὰ χρονικὰ τῶν Ἀθηνῶν, ἐνῶ ὡς ἴδομεν, καὶ ὁ «Ὁρθ. Τύπος» ὡς τοιοῦτο τὸ ἐχαρακτήρισε, ἀλλὰ καὶ ὁ ἴδιος ἄκων αὐτὸ ὁμολογεῖ, ἀφοῦ σὲ κανένα «παρόμοιον προηγούμενον» δὲν ἠμπόρесе νὰ μᾶς παραπέμψῃ, ἀλλὰ κατέφυγε στοὺς Ἀγγλικανούς καὶ τὴν προσέλευσιν ἀλλοθρήσκων καὶ αἰρετικῶν πρεσβυτέρων εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν, πράγμα ὅπως ἀσχετον πρὸς τὸ θέμα μας! Ἀλλὰ καὶ ἀληθῆς νὰ ἦτο ὁ ἰσχυρισμὸς του, μήπως αὐτὸ παρέχει κανένα δικαίωμα εἰς τὸν κ. Σεραφεῖμ νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ καὶ στὶς ἡ-

μέρες μας; Ἐκτὸς ἐὰν αἰσθάνεται μειονεκτικὰ ὁ Μακαριώτατος ἀπέναντι τῶν ἐν Φαναρίῳ καὶ ἀλλαχοῦ συναδελφῶν του πού δὲν ἔχουν ἀφίσει τίποτα ὄρθιον...

Ἐν συνεχείᾳ δέχεται ὅτι δὲν ἀποτελεῖ συμπροσευχὴ τὸ γεγονός, ἀλλ' ἀπλῆ «κοινωνικὴ ἐκδήλωσις» διὰ τὴν ὁποίαν μόνον «ἀσθενεῖς τῇ πίστει» θὰ ἐσκανδαλίζονται! Τώρα, ἐάν οἱ ἱ. Κανόνες ἐπιβάλλουν καθαίρεσιν διὰ παρομοίας ἐνεργείας αὐτὸ εἶναι ἄλλη ἱστορία, καὶ ἀφορᾷ εἰς... συμπροσευχόμενους μετὰ αἰρετικῶν, ἐνῶ ἐδῶ πρόκειται περὶ ἀπλῆς κοινωνικῆς ἐκδηλώσεως, λές καὶ ἦτο κανένα ἀναφυκτικῶν ὁ ἅγιος Διονύσιος καὶ πῆγαν νὰ πιάσῃ τὴν λεμονάδα τοὺς οἱ Σεβασμώτατοι...

Ἐσοὶ μὲ τὰς νέας θεωρίας α') ἐγένοντο καὶ ἄλλοτε αὐτὰ, καὶ β') τὰ ἀποτελοῦντα κοινωνικὰς ἐκδηλώσεις τυγχάνουν ἀνάξια οἰασθήσονται προσοχῆς, ὁ π. Ἐπιφάνιος «ἀμνηστεύσε» τὸν κ. Σεραφεῖμ καὶ ἐφάνερωσε καὶ εἰς ὄλους μας διατί δὲν ἀγτέδρασεν καὶ ὁ ἴδιος. Θὰ ἦτο ἄλλως τε κωμικόν νὰ φωνάζει εἰς λόγιος ἀρχιμανδρίτης γιὰ κάτι τέτοια φιλοπράγματα...

Μὲ βάσι τὴν ἀνωτέρω τακτικὴν τοῦ Παν)του, ἂν αὐτοῦ εἰ κ. Σεραφεῖμ — μετὰ τὴν ὀλοκάριον ἀπαδοχὴν πού εὑρε τὸ ἐγγράφον του περὶ συνεργασίας μὲ τὰς κακοδόξους Ἐκκλησίας τῆς ΕΟΚ — ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸ πλήρωμά του νὰ ἐξομολογήται ἀδιακρίτως καὶ εἰς τοὺς... παπικούς ἱερεῖς τῶν Ἀθηνῶν, καθόλου παραξένο νὰ θεωρηθῇ καὶ αὐτὸ «ἄνευ οὐσιώδους τινὸς σημασίας», ἀφοῦ ἤδη ἀπὸ τὸ 1651 ὁ ὀρθόδοξος ἀρχιεπίσκοπος Παροναξίας κ. Ἰωσήφ Δόξας εἶχε προτρέψει διὰ σχετικῆς ἐγκυκλίου του κληρὸν καὶ λαὸν τῆς ἐπισκοπῆς του νὰ ἐξομολογοῦνται εἰς τοὺς «ἱερούς ἀνδρας Καπουτζίνοους», ἐνεκα τῆς μεγάλης λογιότητος καὶ ἀρετῆς των... (Π. Γρηγορίου, Σχέσεις Καθολικῶν καὶ Ὁρθοδόξων, σελ. 11, Ἀθῆναι 1958).

Ὁ ἐκ τοῦ μνημοσύνου μολυσμὸς

Δυστυχῶς ὁμως δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορὰ ὅπου ὁ ἀνωτέρω ἀρχιμανδρίτης ἐπιχειρεῖ νὰ διαστρέψῃ οὕτω βαναυχῶς τὴν ἀλήθειαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ προηγούμενου ἀρχ)που κ. Ἰερωνύμου, μὲ τὴν τῶσον πλουσίαν οἰκουμενιστικὴν πολιτικὴν του, δὲν ἀπέδειξε τὴν αὐτὴν νοστορπίαν καὶ διαγωγὴν, ἀποδίδων τὰς ἀντικατονομικὰς ἐνεργείας του εἰς τὴν μεγάλην του εὐγένειαν καὶ ἀδροφροσύνην;! Μὲ τὴν αὐτὴν τακτικὴν ὡς ὁδηγὸν δὲν ἠθέλησεν ἀπὸ τὸ 1969 διὰ τριῶν πολυγραφημένων ἐπιστολῶν του (σύνολον σελ. 60!) νὰ σταματήσῃ κάθε μελετωμένην ἀντίδρασιν ἐν Ἀγίῳ Ὁρει καὶ ἀλλαχοῦ, διαστρέφων κατὰ κυριολεξίαν χειροπιαστὰς ἀλήθειαι καὶ γεγονότα; (Περὶ αὐτῶν ἐγράψαμε ἱκανὰ καὶ εἰς τὴν Β' Ἀνοικτὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολὴν μας ἐκ 41 σελίδων ἡδῆ ἀπὸ τὸ 1970, ἀλλ' ἀκόμη ἀναμνησόμεν τὴν ἀπάντησίν του...

Εἰς τὴν Γ' λοιπὸν ἐπιστολὴν του πρὸς τινὰ Ἀγιορείτην Μοναχόν, γράφει τὰ ἐξῆς ἀνατριχιαστικὰ διὰ πᾶσαν ὀρθόδοξον συνείδησιν.

«Ἄλλ' ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου "πρὸ συνοδικῆς διαγνώσεως" καὶ καταδικῆς, δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν

ἀποφυγῆς μολυσμοῦ ἐκ τῆς κηρυττομένης αἵρέσεως!
 "Ὅχι, ἀδελφέ μου! "Αν εἶχεν αὐτὴν τὴν ἔννοιαν, τότε οἱ Κανόνες δὲν θὰ παρεῖχον ἀπλῶς δικαίωμα παύσεως μνημοσύνου δι' αἵρεσιν «πρὸ Συναδικῆς διαγραφῆσεως» ἀλλὰ θὰ ἐθέσειζον ρητὴν καὶ σαφῆ ὑποχρέωσιν μετ' ἀπειλῆς βαρυτάτων ποινῶν σὲ ἐναντία περιπτώσει... Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν κίνδυνος νά... μολυνθῶμεν, οὕτε μνημονεύοντες τοῦ Πατριάρχου (ἐφ' ὅσον ἀκόμη δὲν καταδικάσθη), οὔτε πολλῶ μᾶλλον, δεχόμενα εἰς κοινωνίαν τοὺς μνημονεύοντας αὐτοῦ. Τὰ ἀναθῆτως λεγόμενα εἶναι ἀνόητοι «ζηλωτισμοί»!!!

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ τοικισθῆ ὅτι μνημόσυνον = κοινωνία. Περὶ τούτου οὐδεὶς εἶναι δυνατόν νὰ φερῆ ἀκτίρησιν. «Ἄνωθεν γὰρ ἡ τοῦ Θεοῦ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τὴν ἐπὶ τῶν ἀδύτων ἀναφορὰν τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀρχιερέως συγκανωνίαν τελείαν ἐδέξατο» (Ἐπιστ. Ἁγ. Πατέρων). Ἐν ἄλλοις λόγοις ὁ μνημονεύων τοῦ κηρύσσοντος αἵρεσιν ΚΟΙΝΩΝΕΙ τῇ αἵρεσει αὐτοῦ, καὶ ἀσφαλῶς ὄχι μόνον ὁ μνημονεύων ἀλλὰ καὶ τὸ ποίμνιον ποῦ τὸν ἀκολουθεῖ. Οὕτως ὁ μὲν ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός γράφει: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι, πᾶσαι αἱ θείαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονους παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διύστασθαι», (P. G. 160, 105 C) ὁ δὲ ὁμολογητὴς Θεόδωρος ὁ Σταυδίτης προσθέτει: «Ἐχθροὺς γὰρ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τοὺς αἵρετικούς, ἀλλὰ καὶ τοὺς τοῖς τοιαύτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καὶ πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφῆναιτο» (P.G. 99, 1049 A). Καὶ οἱ Ἁγιορεῖται Πατέρες γράφοντες πρὸς τὸν λατινόφρονα αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον: «Καὶ πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὀρθόδοξο ψυχῇ, καὶ οὐκ ἀποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα, καὶ ὡς κατηλιεύσαντας τὰ θεῖα τούτους ἠγῆσεται;... Πλὴν ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρει αὐτόν, καὶν ὀρθόδοξος εἶη ὁ ἀναφέρων» (Κριτικὴν ἔκδοσιν τῆς ἀνωτέρου ἐπιστολῆς ἐν: V. Laurent et J. Darrouzés, DOSSIER GREC DE L'UNION DE LYON (1273-1277), P. 376-403, Paris 1976). Καὶ πάλιν ὁ μέγας Θεόδωρος τὰ ἐξῆς σπουδαιότατα: «Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἶη τῇ αἵρεσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρὸς» P.G. 99, 1205 A... «Φυλάξατε ἑτι ἑαυτὰς τῆς ψυχοφθόρου αἵρέσεως, ἧς ἡ κοινωνία ἀλλοτριώσιν Χριστοῦ» (Αὐτόθι, 1275 C)... «Οἱ μὲν τέλειον περὶ τὴν πίστιν ἐναυάγησαν» οἱ δέ, εἰ καὶ τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὁμῶς τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως σὺν ὁ λ λ υ ν τ α ι! (1164 A). Καὶ τὸ ἔτι σπουδαιότερον καίμενον, ὅπου σαφέστατα διαγράφονται οἱ ἀθληταὶ τῆς ὁμολογίας καὶ οἱ διὰ τοῦ μνημοσύνου πεπτωκότες: «Τοὺς ἁπαξ ἐαλωκότας τῇ αἵρετικῇ κοινωνίᾳ ἱερωμένους εἰρᾶσαι τῆς ἱεραρχίας διώρισται, ἕως δηλονότι καιροῦ ἐπισκοπῆς τῆς ἀνωθεν προνοίας... Ποῦ γὰρ φανεῖ τὸ διάφορον τῶν π ρ ο δ ω σ ἄ ν τ ω ν τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; τῶν γενναίως ἐνηθλη-

κότων, καὶ μηδαμῶς ἐλαμένων ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τληπαθεῖν;...» (1636 D ἐθ.).

Καὶ πότε ἐγράφοντο ὅλα αὐτά; Ὅταν δὲν εἶχε ἀκόμη συνέλθει ὀρθ. σύνοδος διὰ τὴν καταδικάσθη τὴν ἐκ νέου ἀναφωεῖσαν εἰκονομαχίαν, ἢ μᾶλλον εἶχε συνέλθει (815), ἀλλὰ εἰ κ ο ν ο μ ἄ χ ω ν ἐπισκόπων κατὰ παντὸς εἰκονοφίλου, κληρικῶ ἢ λαϊκοῦ!

Ἐν τούτοις ἀντιθέτως πρὸς τοὺς ἀνωτέρου σαφεῖς λόγους τῶν ἁγίων Πατέρων, καὶ πολλὰς ἄλλας παρανομίας μαρτυρίας, τὰς ὁποίας δύναται ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ εὑρῆ εἰς τὴν μελέτην ἡμῶν: Διάλογον τῆς ἐρήμου περὶ Οἰκουμενισμοῦ, σ. 194-239, ὁ π. Ἐπιφανίος διακηρύττει μὲ στόμφον καὶ παρορησία ὑπερσυνόδου, ὅτι οὐδεὶς κίνδυνος ὑπάρχει νὰ μολυνθῶμεν κοινωνοῦντες τῇ αἵρεσει διὰ τοῦ μνημοσύνου τοῦ αἵρετικοῦ, καὶ ἐν προκειμένῳ τῶν «σατανοκητήτων καὶ ἐπαράτων», ὡς τοὺς ἐχαρακτήρισε, οἰκουμενιστῶν, διότι, οὐδὲν τοιοῦτον ἀναφέρει ὁ ἹΕ' Κανὼν τῆς Πρωτοδευτέρου συνόδου! Ὁ διαφύρων φρονῶν πρὸς τὸν Παν) τον εἶναι «εἰς ἀνόητος ζηλωτῆς»!!! Ἴδου ποῦ ὀδηγεῖ τὸν ἀνθρώπον ἢ αὐτοπεποιθῆσαι εἰς ὁ δῆθεν κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλος, στήν δὲ οὐσία ἡ ἐ κ τ ῶ ν π ρ ο τ ἔ ρ ω ν ἀπόφασίς του νὰ χαρακτηρήσῃ, οὕτως ἢ ἄλλως, ὡς πλανωμένους οἰκουμηνιστοὺς τοὺς διαφύρων πρὸς αὐτὸν φρονῶντας! Τοῦ εὐχόμεθα νὰ ζῆση ἀκόμη ἔτη πολλὰ ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ κλαύσῃ δεόντως τὴν φρικτὴν αὐτὴν πτώσιν του...

Τὰ γνωρίσματα τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας

Καὶ κάτι τελευταῖον: Ὁ Παν) τος ἐχαρακτήρισε ὡς σχισματικούς τοὺς συντάκτας τοῦ «Ἁγιορεῖτου» (καὶ συνεπῶς πάντας τοὺς Ζηλωτὰς καὶ Παλ)τας) διότι, οὐκ τονίζει, γράφομεν καὶ ἐλέγχωμεν οὐχὶ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ἀλλὰ διὰ τὴν «καθηρυχάσωμεν τὴν ὀπισθόρητον τεταραγμένην συνείδησίν» μας. Ὁ ψαλμωδὸς ὁμῶς ἀντιθέτως πρὸς αὐτὸν πιστεύει ὅτι ὑπάρχει «εἰρήνη πολλὴ τοῖς ἀγαπῶσι τὸν νόμον» τοῦ Κυρίου καὶ τὰ δικαιώματα Αὐτοῦ καὶ τῶν ἁγίων Του. Καὶ κάποιος ἄλλος μὲ τὸν αὐτὸν «κατ' ἐπίγνωσιν ζῆλον» τοῦ π. Ἐπιφανίου εἶχε ἀπευθύνει στὸν μέγαν Θεόδωρον τὸν Σταυδίτην τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τοῦ «σχισματικοῦ», ὅταν ἀντέδρασε διὰ τὸν παράνομον γάμον τῶν βασιλέως, καὶ ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀπὸ τὸν ἅγιον ἀπάντησιν: «Οὐκ ἐσμέν ἀποσχίσται, ὡ θαυμάσιε, τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας... Ἀντιθέτως τὸ νὰ μὴ ἐναντιοῦται κανεὶς εἰς τὰ κακόδοξα ἡθῆ καὶ λόγια, συμφώνως πρὸς τὸν θεολόγον Γρηγόριον, τυγχάνει προδοσία σαφῆς καὶ παράλυσις τῶν ἱερῶν Κανόνων...» (Αὐτόθι, 997, 1001). Καὶ ἀλλαχού ὁ αὐτὸς ἅγιος πρὸς τινὰ καθηγούμενον, ὁ ὁποῖος ἐδέχθη ἐκ δειλίας τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν εἰκονομαχῶν, καὶ προσεπάθει κατόπιν νὰ δικαιολογηθῆ.

«Καὶ τώρα δέξαι με, τιμώτατε πατερ, ὁμιλοῦντα πιδ ἑλεύθερα. Δὲν τυγχάνεις ἐκπὸς εὐθύνων, τὸ νὰ συλληφθῆς δηλαδὴ ἀπὸ ἀνθρώπων τοῦ βασιλέως καὶ νὰ παραμείνης μετὰ ταῦτα ἐλεύθερος... Καὶ λέ-

γω τούτο, διότι, από καιρό έχει γνωστοποιηθή ότι ούδεις εκ των άρνηθέντων ύπακοήν εις τούς εικονομάχους θά παραμείνη άνευ φυλακής και έξορίας... Έάν ή Όσιότης σου ούδέν έπαθε μετά την σύλληψιν, συγχώρα με, άλλ' έ π λ α ν έ θ η ς ά δ ε λ φ έ . Καί μή μου δικαιολογήσαι ότι διατηρείς άσφαλώς τάς έκκλησίας και άγιογραφίας, ως και τό μνημόσυνον του πατριάρχου. Τά παρόμοια και άλλοι π ε π τ ω κ ό τ ε ς φλυαροῦσι. Τά άνωτέρω δέν δύνανται νά διατηρηθῶν, έκτός έάν έγένητο π ρ ο δ ο σ ί α τής άρθοδόξου άμολογίας και ένστάσεως» (1364 D).

Αυτά λέγομεν και ήμείς οι ταπεινοί Ζηλωταί πρός ύμās τούς συντηρητικούς «μέ τόν δήτην κατ' έπίγνωσιν ζήλου, Παν) τε, ότι δέν είναι δυνατόν νά άληθεύσει όταν γράφετε ότι «άντιδράτε ύγιώς, φανερώς και άφανώς» κατά του έπαράτου Οικουμενισμοῦ, ένώ συγχρόνως κοινωνείτε μέ τούς πρωταγωνιστάς και συμμάχους τής άνωτέρω αίρέσεως! Μπαστούνα και τεκνία και εόξα του κόσμου μαζί μέ άμολογία δέν γίνεται! Αυτός πού θά ίσχυροσθή ότι μπορεί νά τά συνδυάζη όλα μαζί συγχρόνως, όντως έπλανέθη κατά τούς λόγους του άγιου Θεοδώρου.

Εύλαθής Άγιορείτης ήγούμενος, τής δ' εύσεβείας όμώνομος, όταν έτόλμησε πριν λίγα χρόνια νά διακόψη τό μνημόσυνον του πατριάρχου στην Ί. Μονήν του, άμέσως τόν έκαναν από ήγούμενον ά ρ σ α ν ά ρ η οι πρώτοι εκ των ύπατακτικῶν του, διότι ύπάρχον θιασώται και όπαδοί τής θεωρίας των έπιστολών σας! Τό όνομά του είναι πασίγνωστον εις τόν Άθωνα, παρά τό ταπεινόν και ήσύχιον του άνδρός. Καί νά σημειωθή ότι ήθέλησε νά έφαρμογή μ έ ρ ο ς μόνον των Ιεράς φωνής τής Παραδόσεώς μας, και όμως άπώλεσε τόν θρόνον...

Ή ευθύνη των «δοκούντων όρθοδοξεϊν»

Δύνασθε επίσης νά μάς πητε όλοι σεις, οι όπαδοί τής οίκοκνμίας και του δήτην κατ' έπίγνωσιν ζήλου, εις τί έβοηθήσατε την πολεμουμένην Όρθοδοξίαν από τό 1923 και έξής, από τό έτος δηλαδή πού δειλά-δειλά ο Οικουμενισμός διά τής ήμερολογιακής καινοτομίας έφθασε μέχρι του σημείου τής συμπεριλήψεως του όνόματος του πάπα έν τοις διπτύχοις τής Κωνσταντινουπόλεως, και τής αναγνωρίσεως αυτού ως «ήμοσζήλου και όμοτρόπου των Πρωτοκορυφαίων Άποστόλων»!, τής δε «έκκλησίας» του ως ταμειούχου τής Θ. Χάριτος, μέ άποστολικήν διαδοχήν, μυστήρια κλπ.; (Βλέπε: Έπίσκοψις, Νο 139, 159, 214. Όρθ. Τύπον 1 Δεκ. 1969 σ. 3. Μακεδονία, 9 Ίουλ. 1978). Όχι

μόνον δέν την έβοηθήσατε, αλλά και όσα ήρωικά της τέκνα είπαν τό ΟΧΙ στους συγχρόνους Βέκκους του Φαναρίου ήθελήσατε διά ποικίλων τρόπων νά τά άποτρέψετε τής άμολογιακής των πορείας, έλεγχόμενα άσφαλώς από την στάσιν των, ως πάλαι οι λατινόφρονες του Βυζαντίου ήσχύνοντο και άπεστρέφοντο συγχρόνως τούς ζηλωτάς Όρθοδόξους. Ή μήπως διακρίνει ο Παν) τος διαφοράν τινα μεταξύ τής τότε και νυν καταστάσεως; Ήμείς διαρκράν βλέπομεν μόνον εις την στάσιν των συγγούτων όρθοδόξων και δή του Άγιου Όρους, τό όποιον άντι' σύσσωμον νά είχε διακόψει πάσαν κοινωνίαν μετά τής ύποποσούσης εις αίρεσιν Έκκλησίας τής Κων) λειω, αυτό ού μόνον συνεχίζει νά κοινωνή άδιαφόρως μετ' αυτής, αλλά και νά διώκη ποικίλως τούς Ζηλωτάς Άγιορείτας Πατέρας, ως δήτην σχισματικούς, έκτός εκκλησίας, κλπ. **Αλήθεια, πόσον όμοιάζετε, Πανοσιολογιώτατε!**

Όχι μόνον, λοιπόν, δέν έβοηθήσατε την πολεμουμένην Όρθοδοξίαν, αλλά και στην έναγώνιον προσπάθειάν της ν' άποφύγη τόν θανάσιμον έναγκλισμόν του παπικού πτώματος, μέ σαδισμόν θά έλεγε κανείς, τής άπαντούσατε κάθε φορά: Ύπομονή, ώ Μητρώ, άχρι καιροῦ, άχρι του κοινού Ποτηρίου, και τότε θά ίδης όποια ήρωικά τέκνα έχεις.

Πανοσιολογιώτατε,

Ουδέποτε νά νημίσατε ότι ή Όρθοδοξία άνευ ύμῶν και των 2-3 «συντηρητικῶν» έπισκόπων σας και «άγωνιστικῶν» έντύπων ως του Όρθοδόξου Τύπου άδυνατεί νά συνεχίση την αίματώδη πλήν ένδοξον πορείαν της. Πάντοτε θά εύρίσκωνται «οί πένητες του Χριστού», ο πιστός λαός μέ τόν έλάχιστον πλάνη θεοφοβούμενον κληρον, αυτοί οι άγαπώντες την αλήθειαν χωρίς σοφιστείες και διαβολές, για ν' άναγωνιζωνται, χάριτι Θεοῦ, κατά τής ποικίλης πλάνης και κακοδοξίας. Άλλοίμονον όμως εις τούς δήτην κατ' έπίγνωσιν ζηλωτάς, και ιδιαίτέρως την Παν) τητά σου, οι όποια όχι μόνον δέν εισέρχονται εις τό στάδιον τής άμολογίας, αλλά και τούς έπιθυμούντας νά εισέλθουν έμμοδιζουν, μέ άποτελεσμα νά προχωρά πιδ έλεύθερα ή αίρεσας και ή πράταξις του Κυρίου νά άποδυναμωθται. Άσφαλώς μερικούς όμοίους σας θά είχε ύπ' όψει του ο Μ. Βασίλειος, όταν έγραψε τούς παρακάτω αληθεστατούς λόγους του: «Ήμιν δε πρός τῷ φανερώ πολέμῳ των αίρετικῶν έτι δε και ο παρά των δ ο κ ο υ ν τ ω ν ό ρ θ ο δ ο ξ ε ι ν έπαναστάς. πρός έσχατον άσθενείας τάς εκκλησίας κατήγαγε». Έπιστ. 92.

Θ. Μ.

Υπεύθυνος: Καλλίνικος Μοναχός. Δ) ναις Άλληλογραφίας: Περιοδικόν «Ο ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΣ», Καψάλα - Καρυαί, ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ. Συνδρομή: προαιρετική.
 Τυπογραφείον: «Ή Συνεργατική» ο.ε., Τοιμακή 13 - Άθήναι - Τηλ. 3625 659